

Ivo Hudeček

NETUCTOVÝ PŘÍPAD & ZLOČIN V NOČNÍM EXPRESU

Inspektor
Hasengap
a finanční rada
Dolnopolský
zasahují

PLUS

Ilustroval David Bohm

Netuctový případ a Zločin v nočním expresu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.nakladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.cz

Ivo Hudeček
Netuctový případ a Zločin v nočním expresu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

[1]

Netuctový případ

[2]

Zločin v nočním expressu

Ivo Hudeček

NE

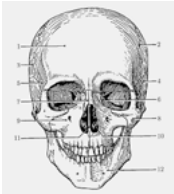

TUCTOVÝ
PŘÍPAD

PLUS

ZLOČIN

V NOČNÍM

EX PRESU

**Inspektor Hasengap
a finanční rada Dolnopolský zasahují**

Ilustroval David Böhm

[9]

Netuctový
případ

[95]

Zločin
v nočním
expresu

Mým drahým rodičům

[1]

Netuctový případ

Pan Dolnopolský si pečlivě utáhl kolem krku šálu.

Byl to povahou, postavou i obydlím typický dubňák, takový, kterého v dnešní době potkáte jen zřídka.

Vysoký přes metr devadesát, hlava kulatá, jen vlasy už ne tmavě hnědé, ale úměrně k věku zešedlé.

„To je mi čert dlužen,“ pravil pan Dolnopolský své ženě. „Snad už by se beze mě mohli v úřadě obejít.“

Paní Dolnopolská ani nezvedla oči od karet. Ne že by se soustředila na pasiáns tolik, že by nevníkala, co jí manžel sdělil. Slyšela ho velice dobře. Ještě před dvěma týdny by se na něj obořila, ať klidně zůstane doma, že stačí, aby si promluvil s vedoucím panem Wettermetterem, a nemusí už do kanceláře jednou provždy.

Minulý týden se ovšem stalo něco, co ji od jakýchkoli připomínek odradilo.

Pan Dolnopolský byl penzionovaný berní úředník. Vzhledem k tomu, že jeho práce v oddělení daňových nedoplatků byla jeho jediným koníčkem, nechtěl se s ní jen tak rozloučit.

Pod průhlednou výmluvou, že musí předat veškeré dosud neuzavřené spisy svým kolegům, nepřestal, ač penzionován, do úřadu docházet. A jak to tak bývá, pokud jste opravdu důslední, stane se z výstřelku zvyk, ze zvyku pravidlo, z pravidla tradice a z tradice zákon.

Pan Dolnopolský tedy docházel každé pondělí a středu do kanceláře, kde se věnoval čtení denního tisku, hře v dámu, a zejména pak sdělování svých hlubokých vědomostí děvčatům z podatelny.

Minulý týden se staly vlastně dvě věci. Pan Wettermetter, vedoucí oddělení pana Dolnopolského, byl povýšen

do úřadu staršího rady finanční policie, a tudíž přeložen do hlavního města. Na jeho místo nastoupil pan Houška, který putoval opačným směrem. Pro upřesnění z hlavního města, ne z úřadu staršího rady.

Pan Houška si ještě toho dne, kdy poprvé usedl do mohutného, starosvětského křesla, pozůstatku páně Wettermetterově, zavolal pana Dolnopolského a sdělil mu, že již není jeho výpomoci v takovém rozsahu zapotřebí a že bude prozatím úplně stačit, pokud bude docházet pouze v pondělí. A že o dalším fungování pana Dolnopolského si při nejbližší příležitosti pohovoří.

Takový vývoj událostí měl na pana Dolnopolského neblahý vliv.

Právě proto paní Dolnopolská nijak nezareagovala na manželovu poznámku. Teprve až když se s ní rozloučil, již v klobouku, vyzbrojený vycházkovou holí a aktovkou, odpověděla mu na pozdrav, jak se sluší a patří.

Pan Dolnopolský vyšel ze dveří a rázně vykročil do ulice. Ani ve snu by ho v tu chvíli nenapadlo, že tato cesta do kanceláře je jeho poslední a na své pracoviště nedorazí.

Měl se stát totiž jednou ze tří obětí událostí, ke kterým se právě schylovalo. Co povídám, schylovalo: událostí, které již byly v plném proudu.

Listopad toho roku byl obzvláště teplý. Proto pan Dolnopolský vůbec neuvažoval, že by si zavolal drožku, nýbrž se vydal do kanceláře pěšky.

Bylo-li by blátivo, vydal by se po dlážděném chodníku k Obchodní třídě, po ní by pokračoval až ke Ztepilému

náměstí, kde by odbočil na Soví ulici, jež by ho dovedla až k bernímu úřadu.

Protože země byla suchá jak troud, vydal se pěšinou, která ho přivede přímo na Soví ulici, a tím mu zkrátí cestu o dobrých pět minut.

Pan Dolnopolský kráčel tak rozvážně, jak to jeho věk a postavení vyžadovaly, a v myšlenkách se věnoval jednomu zapeklitému případu odpočtu daně z lihu.

Byl zřejmě poněkud roztěkaný, neboť pokud by se opravdu plně soustředil na problematiku přepočtu poměrných koeficientů, nebyl by si všiml, že stranou pěšiny trčí z listí věc dosti nepatřičná.

Lakovaný dámský střevíc.

Pan Dolnopolský prokázal mimořádnou duchapřítomnost. Aniž se zdržoval jakýmikoli zbytečnými projevy svého, v tuto chvíli drobně vykolejeného já, přidal rázně do kroku. Leckterý neuctivý pozorovatel by mohl říci, že přímo pelášil.

Na Soví ulici se tak pan Dolnopolský málem srazil se strážníkem.

Tento bodrý muž jménem Johan Müller se zprvu zdráhal podniknout kroky, které po něm pan Dolnopolský požadoval. Bránil se tím, že bota odhozená do listí nevyžaduje policejní pozornost. Teprve když ho pan Dolnopolský několikrát ujistil, že v botě, a to říká se vši vážností, je i noha, Müller povolil.

Zadržel pekařského učně, který na bicyklu rozvážel čerstvé housky, a vyslal jej nejprve za doktorem Sauerkrautem, nejbližším to lékařem, a posléze na policejní stanici v Úzké uličce pro vrchního strážmistra Kožíška.

fig.1

Pak se společně s panem Dolnopolským vydal zpět k ohlášenému nálezu.

Veškeré obavy pana Dolnopolského, kterými se cestou zpět zaobíral, se ukázaly jako neopodstatněné. Znovunalezení boty jim nedalo žádnou práci. Strážník Müller pana Dolnopolského vyzval, aby setrval na pěšině, a sám se vydal obhlédnout nález zblízka.

Bližším ohledáním seznal, že by zde kromě boty a nohy měl být i zbytek těla a snad i vcelku, což v současné situaci považoval za pozitivní zjištění. Přidřepl a shrnul listí z místa, kde předpokládal, že bude hlava nebožky.

A skutečně! Odhalil bledou tvář mladé ženy.

Ačkoliv to samozřejmě netušil, jednalo se o sedmadvacetiiletou Otýlii Szemberovou, stylistku zaměstnanou v nedalekém salonu Žofie.

Vzhledem k tomu, že nemohl pro dotyčnou udělat nic užitečného, a naopak jeho další pohyb by dozajista napáchal mnoho škody v neprospěch budoucího vyšetřování, vrátil se strážník zpět na pěšinu, aby vyčkal příchodu svého nadřízeného a lékaře.

Druhý jmenovaný dorazil jako první.

Doktor Sauerkraut byl tak kulatý, jak jen to fyziognomie dovoluje. Přes tento utěšený tvar se pohyboval velice svižně, což zřejmě pomáhalo zachraňovat životy jeho pacientů. Aniž se vůbec zastavil, pozdravil oba přítomné pány, a podobně jako před chvílí strážník Müller klekl si k tělu ženy.

Na zem položil svou naditou lékařskou brašnu a otevřel ji.

Z jejích útrob vytáhl cvikr, nasadil si jej na nos a dotázal se: „Tak co to tady máme?“

Nato se slečna Szemberová posadila.

Ke cti pana Dolnopolského je dlužno dodat, že nevykřikl, neomdlel, ba ani neupustil svou vycházkovou hůl.

Z jeho úst se pouze vydralo tlumené: „Huf!“

Stejně tak strážník Müller si víceméně zachoval důstojnost hodnou uniformy, kterou nosil. Na obličej se mu pouze objevil poněkud hloupý výraz, který se rapidně zhoršoval s tím, jak si uvědomoval, co si asi vyslechne od svého nadřízeného.

Doktor Sauerkraut nereagoval vůbec. Pouze se slečny zdvořile zeptal: „Jak se cítíte?“

Slečna Szemberová se na něj nepřítomně podívala a zamumlala: „Je tam mrtvola, tam dál...“ a znovu upadla do mdlob.

Tato věta probrala strážníka Müllera z úleku. Stále tu tedy byla naděje na objevení mrtvého těla, což by ho zřejmě zachránilo od skutečnosti, aby mu byl další půlrok krácen plat. Takže zatímco doktor Sauerkraut lovil z brašny čichací sůl a pan Dolnopolský se snažil vyrovnat se s vývojem věcí, strážník se rozvážně vydal dále po pěšině.

Urazil jen pár kroků a musel dát slečně Szemberové za pravdu.

Pod listím se rýsovala mužská postava smutně zakončená vyčuhujícími patami lakýrek. V místě, kde měl nešťastník záda, bylo žlutozlaté listí zbarveno dočervena. Krví.

Pan Dolnopolský se nyní stal svědkem velkých policejních manévrů. Postupně přijel velitel okrsku, velitel četnictva, vrchní policejní rada, vyšetřující soudce a nakonec i sám policejní ředitel.

Příjezdy a odjezdy těchto pánů a všeobecné hemžení jejich podřízených sledoval zpozzdálí a jistě byste si mysleli, že zcela bez zájmu.

Pan Dolnopolský byl ovšem přes své povolání, ačkoli on by vám sdělil, že právě díky němu, zvědavý člověk. Brzy si udělal o celé situaci obrázek. Z útržků rozhovorů, které vyslechl, zjistil, že zcela nedávno byl do města převezen jistý policista, specialista na vyšetřování hrdelních zločinů.

Ten měl nahradit nedávno penzionovaného vrchního policejního radu, který měl právě takovéto případy na starosti. Podle toho, co vyslechl, byla tato akvizice přijímána s rozpaky, neboť takových závažných zločinů se ve městě odehrávalo jen málo, a navíc drtivá většina z nich měla triviální řešení. Bralo se to jako úlitba novému policejnímu radovi, který na rozdíl od svého předchůdce neměl tak dobrodružnou povahu a ze všeho nejvíce si hleděl pečlivé úřední práce. A nedalo se říci, že by za tento povahový rys nezískal páně Dolnopolského sympatií.

„Vy jste našel tělo?“ oslovil ho náhle někdo za jeho zády.

Po dnešních zážitcích se pan Dolnopolský už nelekl. Obrátil se na mluvčího a uviděl nevysokého, štíhlého mladého muže. Oblečený byl podle poslední módy z hlavního města: nasoukal se do žaketu s nepříliš pečlivě uvázaným askotem, na hlavě měl černý cylindr a oběma rukama ukrytýma v bílých kožených rukavicích svíral vycházkovou hůl, jejíž hlava vypadala pozlaceně.

Panu Dolnopolskému blesklo hlavou, že se určitě jedná o nějakého novináře, nicméně než se stačil rozmyslet, zda

je vhodné vybavovat se na místě činu s reportéry, odpověděl: „Dobrý den,“ aby dal tomu mladíkovi na srozuměnou, že nestoudné vynechání pozdravu z jeho strany bylo zaznamenáno a přičteno mu k tíži. „Obávám se, že ne. Tedy alespoň ne tělo, o které vám jde.“

„Och, jak přesně se umíte vyjadřovat!“ zvolal mladík. „Bude z vás báječný svědek. Možná i podezřelý! Povězte, zabil jste toho chudáka?“

Pan Dolnopolský toho měl tak dost. Přesto si udržel klidný hlas a mladíkovi odvětil: „Nevím, kdo jste a co tu děláte, nicméně považuji náš rozhovor za uzavřený!“ Odvrátil se od něj s nadějí, že se jej brzo všimne nějaký policista a vyhodí ho.

K nelibosti pana Dolnopolského se mladík prosmýkl před něj, a aby toho nebylo málo, zazubil se na něj.

„Jsem inspektor Hasengap a právě jsem se ujal vyšetřování tohoto případu.“

Pan Dolnopolský byl zaskočen, nicméně při pohledu na služební průkaz mladého inspektora se v něm ozval dril státního zaměstnance a bez jakýchkoli problémů mladému muži vylíčil svou ranní cestu do práce a okolnosti objevu těla paní Szemberové, aniž přitom jakkoli reagoval na jeho impertinentní otázku.

„Zajímavé, zajímavé,“ odvětil mladý inspektor. „To by bylo skutečně velmi komplikované, zabít toho nebožáka a pak čekat, až tělo někdo objeví, ale vy byste to určitě zvládl, jste od pohledu velmi rafinovaný.“

Nicméně jste spěchal do práce,“ dodal po krátké odmlce. „Takže si vás budu bohužel muset škrtnout ze seznamu podezřelých.“

„Já z domu vycházím tak, abych do práce nemusel spěchat,“ odvětil chladně pan Dolnopolský s pohledem významně upřeným na nezapnutou manžetu košile pana inspektora. To vše při vědomí, že tak oslabuje argument, který jediný v podivné logice mladého policisty vedl k jeho nevině.

„Ach, to asi ano.“ Inspektor si nervózně přejel rukou přes manžetu. „Ovšem stejně se obávám, že budete nejspíš nevinen. A zase se z toho vyklube tuctový případ. Prosím, vyčkejte na nadstrážmistra Broučela, sepiše vaši výpověď.“

Pan Dolnopolský tedy strávil dalších pět hodin čekáním na nadstrážmistra Broučela. Naštěstí byl prozíravý, takže již po hodině a půl dal jednomu z přihlížejících kluků 20 haléřů a vzkázal do kanceláře, že dnes už nedorazí.

Když se konečně dostal zpět domů, venku se pomalu šelilo, a než vše vylíčil paní Dolnopolské, byla již tma jako v pytli.

Druhého dne se v novinách dočetl, že obětí byl velevážející pan Wichtig, továrník a velkoobchodník. Tím byl ovšem objem nových informací vyčerpán.

Nic nového se z denního tisku nedozvěděl ani o šest dní později. Ačkoliv si to nepřiznal, těšil se na zítřejší návštěvu kanceláře. Děvčata ho budou poslouchat ještě s větším zaujetím než obvykle.

Nyní však byl čas na partičku domina s paní Dolnopolskou. Za obvyklých okolností by se pan Dolnopolský plně soustředil na hru, ale tentokráte mu to nešlo. A bylo to znát. Zrovna se roztržitě probíral svými kameny, když se

ozvalo ostré zaklepání na vchodové dveře. Manželé si vyměnili překvapený pohled. Návštěva? Takhle pozdě?

Pan Dolnopolský vstal, vyšel do haly a otevřel dveře.

Za nimi stál inspektor Hasengap a za ním asi půltucet policistů.

„Dobrý večer, pane Dolnopolský,“ pravil medově inspektor Hasengap a protáhl se kolem zkoprnělého finance do útulné předsíně. „Víte, jak jste říkal, že kdybychom cokoli potřebovali, tak stačí říct. Tak to děláme.“

Pak se obrátil na muže v uniformě. „Noste to dovnitř, chlapci. Dávejte to na jednu hromadu, pan účetní si to přebere.“

Teprve teď si pan Dolnopolský všiml, že každý z policistů drží v náruči jakýsi balík omotaný pytlovinou a převázaný provazem.

„Ale já nejsem účetní,“ zaprotestoval chabě.

„Nejste?“ v inspektorově hlase zazněl jemný náznak paniky. „Slyšel jsem, že celý život pracujete na berním úřadě!“

„To ano.“

„A to se nevyznáte v účetnictví?“

„Samozřejmě že ano,“ připustil pan Dolnopolský. „Ale nejsem účetní.“

„Ach tak, omluvte mě za mou neznalost terminologie.“

Uniformovaní policisté mezitím vyskládali svůj náklad v hale. „Už se můžete vrátit na stanici,“ propustil je inspektor. Otočil se k panu Dolnopolskému. „Kde bychom si mohli v klidu promluvit?“

Pan inspektor nejdříve odmítl nabídku na občerstvení s tím, že se nezdrží dlouho, a pan Dolnopolský ho

nepřemlouval, neboť očividnost této lži v jeho očích zcela ospravedlňovala nepatrnou hrubost vůči návštěvě.

Vyzval tedy inspektora, aby ho následoval, a zavedl ho po schodech nahoru do malé místnůstky s pracovním stolem, židlí a na první pohled velice pohodlným křesílkem.

Vyzval inspektora, aby si sedl do křesílka, a sám se posadil na židli. „Proč potřebujete někoho, kdo se vyzná v účetnictví?“

Mladý inspektor se zamyslel, zhluboka se nadechl a spustil: „Měl bych to zřejmě vzít od úplného začátku... Oběť jsme identifikovali velice rychle. Pan náměstek policejního ředitele ji totiž znal osobně. Jedná se o pana Wichtiga. Nejspíše ho neznáte, nepotrpěl si příliš na společenský život, byl ovšem významným obchodníkem s plátnem a tabákem, spolujednatel místní továrny na krabice, akcionářem rejdařství Fugher & Co, a v hlavním městě vlastnil dokonce malou banku.

Jednalo se tedy o člověka značně movitého. Nemusím vám zřejmě zdůrazňovat, že jsem se ocitl pod velikým tlakem ze strany svých nadřízených, kteří jsou pod tlakem ze strany svých nadřízených, kteří jsou pod tlakem svých nadřízených...“

Inspektor se odmlčel, zřejmě aby si uvědomil, jak vysoko se s nadřízenými již dostal, a zda se tedy snad nedotýkala jeho poznámka samotného pana ministra. Po chvíli, aniž byl jeho závěr jakkoli zjevný, pokračoval:

„... dostal jsem k dispozici veškeré zdroje a skutečně jsme s kolegy tvrdě pracovali.

Z ohledání zbyteků pana Wichtiga jsme dospěli k těmto zjištěním:

Zaprvé: pan Wichtig zemřel na následky střelného zranění způsobeného puškou na buvoveverky, zjevně vyrobenou na zakázku;

zadruhé: motivem pachatele nebyl okamžitý peněžní zisk, neboť pan Wichtig měl u sebe v náprsní kapse peněženku se třemi stovkami a na ruce pak zlatý prsten a zlaté hodinky.“

„Jak si můžete být tak jistý,“ přerušil ho pan Dolnopolský, „zločinec mohl být zaskočen vlastním skutkem nebo ho mohl někdo vyrušit!“

„Ohledáním místa nálezu těla,“ pokračoval nevzrušeně inspektor, „jsme pak zjistili, že není místem činu, tedy že zde nebyl pan Wichtig zabit, ale že jeho tělo sem bylo dopraveno až po smrti. Navíc mrtvolu nekrylo jen spadané či naváté listí, ale i celé větve, takže si někdo dal práci, aby zůstala skryta. Nebýt citlivého čenichu čivavy paní Szemberové, bylo by trvalo, než by si ho někdo všiml.“

Právě z toho jsme usoudili, že nešlo o běžnou loupež. Pokud měl pachatel nebo pachatelé dostatek času s tělem manipulovat, pak by jim nemohlo činit potíže obrát ho o tyto věci. Dá se dokonce říci, že nebyl nebo nebyli příliš chytrí, když mu je nechali. Jasně nám tím prozradili, že jejich motivace byla jiná.

Nicméně vzhledem k tomu, že jsme nezjistili nic, co by spojovalo pana Wichtiga s nějakými romantickými pletkami, a navíc byl už dvacet let vdovec, stále považujeme snahu obohatit se za nejpravděpodobnější motiv jeho vraždy. Jen uvažujeme v jiném rozsahu řádů, než jsou tři stovky v hotovosti či zlaté hodinky a prsten.

Navíc jsme nezjistili nic zajímavého, co se jeho pohybu v osudný den týče. Pan Wichtig byl dopoledne ve svém sídle, pak se vydal do své kanceláře ve městě. Odtud odešel kolem čtvrté hodiny, aniž se s někým setkal. Údajně odjel najatou bryčkou domů, ale na své sídlo už nedorazil.

Prozatím nás nejvíce zaujaly dvě osoby. V prvé řadě samozřejmě pan Johan Ambrosius Wichtig, jediný syn pana Wichtiga seniora, a poté pan Brug, který je druhým spolumatitelem továrny na krabice. Jak nám prozradil tajemník pana továrníka Wichtiga, jedná se o jediný podnik, který zavražděný spoluvlastnil. Většinu svých obchodů vedl samostatně, i banka patřila zcela jemu. V rejdařství Fugher & Co měl naopak jen 17 % akcií, jednalo se údajně o velmi levný nákup a pan Wichtig nechtěl akcie držet dlouhodobě.“

Pan Dolnopolský se rozhodl, že prozatím nebude pana inspektora zatěžovat svým názorem, že 17 % není malý podíl, a namísto toho zopakoval otázku, jejíž zodpovězení ho enormně zajímalo. „A proč tedy potřebujete někoho, kdo se vyzná v účetnictví?“

Z inspektorova pohledu bylo patrné, že jej hluboce zklamalo, že panu Dolnopolskému není z vyprávění již všechno jasné. „Potřebujeme prověřit finanční záznamy té továrny. Jestli si náhodou pan Brug nepřilepšoval na úkor nebožtíka. Nebo naopak.“

Pro jistotu jsem kromě účetnictví továrny nechal donést i veškeré účetní doklady týkající se obchodů pana Wichtiga, zatím se mi nepodařilo zajistit jen účetnictví té banky. Rejdařství ponecháme prozatím stranou.“